

Thestrup: Den vanskelige brændselssituation kan gøre det nødvendigt, at der bliver iværksat en ret betydelig produktion af indenlandsk brændsel, og i så fald vil det være nødvendigt at opretholde de samme bestemmelser i lov nr. 60 af 26. februar 1940 med de senere tillægslove, som er opretholdt ved lov nr. 125 af 31. marts 1950, og da det er det, det foreliggende lovforslag går ud på, kan jeg på mit partis vegne anbefale det.

Skytte: På mit partis vegne skal jeg anbefale det foreliggende lovforslag, hvis gennemførelse vi finder nødvendig i den nuværende situation.

Verner Larsen: Det foreliggende lovforslag om forlængelse af loven om fremskaffelse af indenlandsk brændsel mener vi i retsforbundet er unødvendigt. Det private erhverv skal nok klare opgaven uden statens indblanding. Vore tørvemoser og brunkulslejer er under de to verdenskrige udnyttet i så stor udstrækning, at det vil være klogt at spare dem mest muligt for at have en reserve, hvis der igen skulle opstå en tvingende situation, hvad vi ikke mener vi har for tiden. Da tørv og brunkul som bekendt er både dyrt og dårligt brændsel, vil befolkningen under frie forhold ikke gøre brug af dette brændsel i større udstrækning, end forholdene til enhver tid opfordrer til, og det er, hvad der er ønskeligt både for tiden og for fremtiden. Den seneste tids begivenheder, både politisk og økonomisk, opfordrer formentlig heller ikke til øget indblanding i erhvervslivet fra statens side. Kunne de gamle partier bekvemme sig til at være med til at skabe frie og naturlige vilkår for den private handel og produktion, ville dette være det bedste middel til at fremskaffe godt og billigt brændsel.

Jeg anbefaler på retsforbundets vegne at stemme imod det foreliggende lovforslag.

Fuglsang: Det foreliggende lovforslag går ud på at forlænge loven fra sidste år om opretholdelse af visse rester af krigstidens lovgivning om fremskaffelse af indenlandsk brændsel.

Sådan set er det betegnende, at det endnu 6 år efter krigens afslutning er nødvendigt med en sådan lovgivning — en lovgivning, som i dette tilfælde dels går ud på gennemførelse af bestemmelser om tilsyn med brunkulsproduktionen, således at de resterende brunkulslejer udnyttes på rationel vis, dels går ud på opretholdelse af den gamle lovs bestemmelser om fortrinsret i produktionen for gæld, der stiftes for at fremskaffe maskiner og redskaber til produktionen af indenlandsk brændsel.

Alt dette er sikkert udmærket, men spørgsmålet er, om disse bestemmelser i den nuværende situation er tilstrækkelige. Det synes jo efterhånden, som om en vis økonomisk krigstilstand er blevet den normale tilstand for den del af verden, vi nu engang befinder os i, og en følge heraf er, at vi nu, efter 6 års fredelig genopbygning, kan komme til at stå ansigt til ansigt med krigstidens brændselsforhold, med mangel på brændsel, med den uhumske og ødelæggende løbesod og alt det, som vi endnu husker så godt. Ganske vist udtrykte den højtærede minister håbet om i første omgang at kunne skåne vort stakkelands mishandlede skove for yderligere ødelæggelse gennem pligthugst. Men sådan som situationen nu har udviklet sig, er der god grund til at imødesee fremtiden med en vis uro, og derfor synes jeg, at spørgsmålet bliver: Hvad agter regeringen at gøre for at udnytte lovens bestemmelser? Hvad agter regeringen at gøre for at føre virkelig kontrol med udnyttelsen af brunkulslejerne og for at sikre, at de udnyttes på den mest rationelle og hensigtsmæssige måde til gavn for landet i dets helhed, så at vi ikke bliver stillet overfor en gentagelse af krigens ofte ganske planløse, fordyrende og i mange tilfælde direkte skadelige spekulationsdrift? Og hvad agter man i givet fald at gøre for at fordele det forhåndenværende brændsel, det være sig indenlandsk eller udenlandsk, der kan skaffes tilveje, til hele befolkningen og til en overkommelig pris? Det er et centralt spørgsmål i hele brændselsforsyningen. Jeg kan blot henvise til den højtærede handelsministers redegørelse her i tinget for nogen tid siden for den almindelige brændselssituation, ved hvilken lejlighed ministeren ganske klart påviste, at vor hidtidige brændselsimport skulle være tilstrækkelig til at dække behovet. Måske husker vi i den forbindelse den lille kontrovers, der opstod mellem den højtærede minister og brændselsforhandlerne, men til trods derfor er der dog ingen grund til at tro, at ministerens tal og oplysninger ikke var rigtige. Ikke desto mindre var der samtidig masser af mennesker rundt omkring i Danmark, der ikke havde noget at fyre i kakkelovnen med, og talrige brændsels-handlere var ikke i stand til at forsyne deres kunder, sådan som de gerne ville. Hvad var årsagen til det dengang? Årsagen var simpelthen den, at de mængder brændsel, der vitterligt var hjemkommet, ikke blev fordelt til den brede befolkning og velsagtens